

evo me dvojim

tatjana lukić

ŠARA

I nekada sam znao? pričao priču
kao da je sve o biću rečeno
u jednom sroku

a evo me dvojim

pred djetetom koje uči prvo slovo:

ovo je uho ovo ruka kosa
ovo ovdje jagodice
mladež iznad oka
ali
gde je
duša?

zgranut stojim:
šta bi htjelo?

da uprem kažiprst u sjenku
ili da zašutim i spustim ga niz tijelo?

II

drhtiš pred tuđim očima
baš kao hartija
kad spretna ruka
perom zagrebe krivulju

sa prozora sklanjaš zavjesu
briše se suvišan redak
u priči čiji slutiti svršetak

sva su se slova — mjesečeve postaje
u lad na usni skupile
dok vreo prilaziš ženi

krasna pismena šaraju utve
po tijelu u snu
dok sav si srh

svejedno da li je pričin
ili ga budni činimo
pismo je svaki nam kret

dišući rišemo stranicu postanja
jedno je slovo: mora
jedno slovo: smijeh

ne tupi pisaljke vrh

sa: evo me, tu sam
u pjesmu skladamo svijet

III

svaka nova sjedina
izbriše po jedno slovo imena

nitko nas strašljive i sitne
neće nastavljati

ni pratiti bistrim očima
pred kojima se prije vremena
kolne ničice

u bilju ljekovitom sa vrha dubrava
kojim vjor zasipa ravnice
mi se ogleđamo šutke

u vodi koja odvajkada
zrcali na žalosne vrbe
tko reče da čile tragovi?

osmjehnuti
hitamo bjelutke

IV

rijeka smišlja poplavu
mirujući već vijek cijeli
u istome koritu

skakavci i balegari
obadi i mravi
kuju ljutu urotu

sveti se klas pšenice
nabubrio od bekerela

podzemna voda tutnji
pjesi se nestalo more
iz kojeg smo se načas pridigli

da prošetamo obalom
i zatremo trag ribljega roda

vršte stvari stvoreni zakloni
telefonske žice slavine i sveci
što nas blažene robe

a ti brižna blagi bože
ustaješ usred noći
i zalijevaš japansku ljubicu

čije korijenje vodi sveti rat
sa stijenkama saksije i zadahom sobe

V

šta bi se moglo
dogoditi? siječanj je
i snježni bljesak rastapa tlapnje

jedino se riječ svakodnevno zbija
— nagla kiša u padu sledena

zuji praznina — mušica
zarobljena u pukotini zida

pucketaju koske
slomljeno trešće
iz kojeg načas sjevne vatra

otvoriš li vrata
nestat će dobrog duha
tata što stražari uz prag?

gaziš prstima po zastrtom stolu
kao nogom po cjelcu
do iverice
i nazad
do iverice
i u san

tu si da posvjedočiš godišnje doba?

između zvjerke zaspale
pod zemlju sklonjena bilja
i ruku u kojima mrznu nježne lavine
savršen sklad

VI

od rana jutra uporna
u prozor se zalijeće grlica

da ne šeće grmljem puščana cijev?
šta će se desiti? da koraknem?

a noću nastavim vez?
pusti me ptico!

okna su oko mene ram
iz kojeg neću izaći

ni narušiti sklad

baš me briga za nevrjeme!

ako i sa neba sjevne
bljesak će samo objasjati sliku

na kojoj ti mašeš krilima
a ja bijelim čipke
i tkam

čempres u kadi

milan živanović

KARIKA OCA SMRTI

Moraju li svi očevi biti
vojničkog porekla
(glumac ne sme da misli)
u ovom pacovskom brlogu
nikad, nikom, ništa
loša društva/čopave ustanove
usklik, sic, nota bene

Jer on je bio
(gorko ćutanje)
pedalj iznad
sam u pustinji sveta
nikad iver
ni jevrejski bog
nikad odisejski lukav
uvek neprijatno direktan
nebo je sve
svaka je smrt

Drhti u svetu taj nemoj
nemoj, nemoj, otac
lični meci
zaboravljena balistika
periferijska škola
sat koji staje
omekšale crte lica
Atlas
kralj u bekstvu
pesnica i žrtva

Kome to reći u predgradu sveta
kad mladost je od šljunka
a ljubav okrenula leđa
i sve knjige bivše

Nikad literarni klipani
uvek vojnički prav, strog
(komad sam toga mesa)
nebo je sve i svaka je smrt
jer on nije bio: šta
bludeća leptirica
umirući pauk
naduveni naivko
tek pomicanje glave
(pedalj iznad zemlje)
smrvilo je sat

Da li je ikada pozeleo pobjedu
(kad nebo je sve)
i bog je tiranin
tek grubi vojnici
nikad, nikom, ništa
smrtni hropac i muk

Treba li imenovati
šapka, busola, futrola
(ešarpa boje zlata)
zeleni sanduk, zaključan

Septembar, 1985.

DOZVOLIO SAM

dozvolio sam da me zbune
(drhtave piramide)
belozubi dilberi
(zatvorite usta)

GOLI INFINITIVI

dati, uzeti
moći, hteti
kazati, reći
pustiti, odbiti
otići, satri

TO JE TAJ ZEC

u ranu jesen, neveselo
skupljam još zelene orahe
svaki pokret, jedno jezgro
svaka kotarica, dugo ćutanje
u vinogradu koji nestaje
sa oraha koji nije
sledim misao koje nema
okrećem se na dubokom razoru
ni mir, ni krik,
to je taj zec
taj šljunak, neuredna bašta
(zvučnija od harfe)

GAZIM PO GODOVIMA

gazim po godovima
punim mleka
kod kuće me čeka
hleb i muk